

Ο μύθος του Δημοσίου ως του μεγάλου ασθενούς

Συντάχθηκε απο τον/την ΠΑΣΚ
Τετάρτη, 22 Σεπτέμβριος 2010 20:20

Π.Α.Σ.Κ. Εκπαιδευτικών Π.Ε. Ν. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ο μύθος του Δημοσίου ως του μεγάλου ασθενούς

Ενώ η πολιτική του Μνημονίου στο θέμα του δήθεν «μονόδρομου» ακολουθεί κατά γράμμα τον μεγάλο δάσκαλο της προπαγάνδας Γκέμπελς, που διακήρυσσε ότι όσο μεγαλύτερο το ψέμα και όσο περισσότερο επαναλαμβάνεται τόσο πιο πιστευτό γίνεται, ο μύθος του Δημόσιου τομέα ως του «μεγάλου ασθενούς» επανήλθε στην επικαιρότητα με αφορμή την εντεινόμενη και ατελείυτη σφαγή σ' αυτόν.

Ο μύθος όμως αυτός δεν προέκυψε μόνο από τη σημερινή κρίση, αλλά καλλιεργείται από χρόνια τόσο στην Ελλάδα όσο και σε διεθνή επίπεδο, από νεοφιλελεύθερους αλλά και «σοσιαλφιλελεύθερους» (στις μέρες μας προέκυψε κι αυτός ο όρος, και δεν ξέρουμε τι άλλο ακόμη «θα δουν τα μάτια μας»!), ως τμήμα της ιδεολογίας της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η οποία εκφράζει το ανώτερο στάδιο της αγοραιοποίησης της καπιταλιστικής οικονομίας. Δηλαδή το στάδιο όπου οι κοινωνικοί έλεγχοι πάνω στις αγορές ελαχιστοποιούνται (αν δεν καταργούνται ολοσχερώς), **με δήθεν στόχο τη μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα και παραγωγικότητα αλλά με πραγματικό στόχο τη μεγιστοποίηση του ιδιωτικού κέρδους**, ιδιαίτερα των πολυεθνικών που οδήγησαν στη σημερινή παγκοσμιοποίηση και τώρα ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και το εμπόριο.

Η επέκταση των πολυεθνικών αναγκαστικά περνά μέσα από την ιδιωτικοποίηση κάθε οικονομικής δραστηριότητας, πράγμα που συνεπάγεται τη δραστική συρρίκνωση του δημοσίου τομέα, καθώς και από την «απελευθέρωση» των αγορών (κεφαλαίου, εργασίας αγαθών και εμπορευμάτων -τις γνωστές «4 ελευθερίες» της Ε.Ε.) που σήμερα, χάρη στην τρόικα, ολοκληρώνεται και στη χώρα μας.

Φυσικά, ο δημόσιος τομέας δεν εξυπηρετούσε πάντα το ²/₉ γενικό συμφέρον, ιδιαίτερα όταν οι εθνικοποιημένες επιχειρήσεις άρχισαν

Ο μύθος του Δημοσίου ως του μεγάλου ασθενούς

Συντάχθηκε απο τον/την ΠΑΣΚ

Τετάρτη, 22 Σεπτέμβριος 2010 20:20

στην περιφέρεια και ημιπεριφέρεια, ο δημόσιος τομέας φορτώθηκε και με επιπλέον προβλήματα που απέρρεαν από τον βαθμό οικονομικής και πολιτιστικής ανάπτυξης της χώρας (εκτεταμένη διαφθορά, «φακελάκια», φοροδιαφυγή, εισφοροδιαφυγή κ.λπ.).

Όμως, ενώ η επέκταση του Δημόσιου τομέα στις μητροπολιτικές χώρες, όπου ο ιδιωτικός τομέας ήταν καπιταλιστικά αναπτυγμένο και οικονομικά αποτελεσματικός, **οφειλόταν κυρίως στις πολιτικές των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων με στόχο την καλύτερη εξυπηρέτηση του γενικού συμφέροντος και την προστασία της κοινωνίας από την αγορά**, στις περιφερειακές χώρες, όπως η Ελλάδα, η επέκταση του δημοσίου τομέα – πολιτική που ακολούθησαν μεταπολεμικά όλα τα κόμματα εξουσίας – είχε άλλο βασικό στόχο: την αναπλήρωση ενός μη ανταγωνιστικού και αποτυχημένου ιδιωτικού τομέα που ήταν ανίκανος να απορροφήσει το πλεονάζον εργατικό δυναμικό.

Έτσι, όταν η πηγή της μετανάστευσης (που έπαιζε τον ρόλο απορρόφησης της ανεργίας τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες) στέρεψε στη δεκαετία του '70, ενώ η ένταξή μας στην Ε.Ε. τη δεκαετία του '80 σήμανε την αποδιάρθρωση της παραγωγικής μας δομής – εφόσον ούτε η δασμοβίωτη ελαφρά βιομηχανία μας ούτε η μη ανταγωνιστική γεωργία μας μπορούσαν να επιβιώσουν στις ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές της Ε.Ε. – **το ΠΑΣΟΚ, το Ανδρέα Παπανδρέου, που μόλις είχε έλθει στην εξουσία, δεν είχε άλλη επιλογή από την επέκταση του Δημόσιου τομέα. Μια χρήσιμη οικονομική αλλά και εθνική «αναγκαιότητα».**

Ο ευρύτερος δημόσιος τομέας που απορροφούσε το 41% του ΑΕΠ το 1979, λίγο πριν από την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, έφτασε ν' απορροφά το 65% του εθνικού εισοδήματος το 1989! Αντίστοιχος αριθμός των απασχολούμενων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, ως συνέπεια του γεγονότος ότι ο ετήσιος ρυθμός αύξησης των δημοσίων υπαλλήλων (2,9%) ήταν διπλάσιος εκείνου της αύξησης της απασχόλησης στον ιδιωτικό τομέα, διπλασιάστηκε στη μεταπολίτευση και από περίπου 344.000 το 1974 έφτασε τις 693.000 το 1989, αντιπροσωπεύοντας σχεδόν το 20% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού. **Σήμερα όμως, μετά την πρόσφατη απογραφή, ο συνολικός αριθμός των δημοσίων υπαλλήλων έφτασε τους 768 000, αντιπροσωπεύοντας δηλαδή σημαντικό μικρότερο**

Ο μύθος του Δημοσίου ως του μεγάλου ασθενούς

Συντάχθηκε απο τον/την ΠΑΣΚ

Τετάρτη, 22 Σεπτέμβριος 2010 20:20

δημοσιογραφίσκων» – ήταν και είναι σχετικά μικρό, όπως έδειξε σχετικά πρόσφατη συγκριτική έρευνα, σύμφωνα με την οποία το 2002 ήταν μόλις 11,4% του εργατικού δυναμικού, όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. των «17» ήταν πάνω από 16%, με τις σκανδιναβικές χώρες και τη Γαλλία να παρουσιάζουν ποσοστά μεταξύ 20% και 30%, (Σουηδία 30%). Όπως τονίζει η ίδια μελέτη, τα ποσοστά αυτά δεν ήταν συμπτωματικά αλλά αντιπροσώπευαν μακροπρόθεσμες τάσεις που επιβεβαιώνονταν και από τα ποσοστά των δημοσίων δαπανών στο ΑΕΠ. **Η σημερινή επομένως αύξηση του ποσοστού των δημοσίων υπαλλήλων στο 15%, που παρουσιάστηκε ως έγκλημα από τους κάθε λογής υπηρέτες της πολιτικής του Μνημονίου, στην πραγματικότητα σημαίνει απλώς ότι τώρα φτάσαμε τον ευρωπαϊκό μέσο όρο.** Δεν ήταν, επομένως, η αναποτελεσματικότητα του δημοσίου τομέα – παρ' όλο που αυτή είναι αναμφισβήτητη – «το αίτιο που οδήγησε σε διαδικασίες οι οποίες παρεμπόδισαν τον ανταγωνισμό και τελικά διέστρεψαν την ανάπτυξη της χώρας», όπως υποστηρίζουν διάφοροι νεοφιλελεύθεροι κύκλοι αλλά και ο νεοδιορισθείς «μνημόνιος» συμβουλάτορας, γνωστό όργανο της υπερεθνικής ελίτ, Τομάζο Πάντοα Σκιόπα.

Αντίθετα, το τελικό αίτιο της αποτυχίας της ελληνικής ανάπτυξης είναι η αυξανόμενη «απελευθέρωση» των αγορών. Και αυτό, διότι το μοντέλο «εξωστρεφούς ανάπτυξης», στο οποίο οδήγησε η απελευθέρωση αυτή, δεν στηριζόταν στις δυνάμεις της ίδιας της χώρας αλλά στην εξωτερική αγορά και το ξένο κεφάλαιο και αναπόφευκτα, κατέληξε σε ένα στρεβλό επενδυτικό πρότυπο που δεν επέτρεπε τη δημιουργία ενός ισχυρού μεταποιητικού τομέα, καθώς και σε ένα καταναλωτικό πρότυπο που είχε ελάχιστη σχέση με το εγχώριο παραγωγικό πρότυπο.

Στη διαδικασία αυτή, το κράτος δεν έπαιξε ποτέ ένα σημαντικό άμεσο ρόλο για την αναδιάρθρωση της παραγωγικής δομής και περιορίστηκε πάντα σε έναν έμμεσο ρόλο ενίσχυσης της ποσοτικής διαδικασίας αύξησης του εθνικού εισοδήματος, που συνεπαγόταν απλώς την επέκταση της υπάρχουσας παραγωγικής δομής, σε συνδυασμό με κάποια βελτίωση της υποδομής (μεταφορές, επικοινωνίες, ενέργεια κ.λπ.), αφήνοντας ουσιαστικά την αναπτυξιακή διαδικασία στις δυνάμεις της αγοράς και περιορίζοντας τὸν δημόσιο τομέα στο ρόλο μιας δικλίδας ασφαλείας στο πρόβλημα της

Ο μύθος του Δημοσίου ως του μεγάλου ασθενούς

Συντάχθηκε απο τον/την ΠΑΣΚ

Τετάρτη, 22 Σεπτέμβριος 2010 20:20

αλλά και πετσοκόβουν τον αριθμό των θέσεων στον τομέα αυτό, γεγονός που, με δεδομένη την οριακή απορροφητικότητα εργασίας στον ιδιωτικό τομέα, σημαίνει παραπέρα αύξηση της μαζικής ανεργίας των νέων στο μέλλον. Και όχι μόνο! **Σημαίνει, επίσης, τη συνεχή καταβάρθρωση κοινωνικών υπηρεσιών, όπως η εκπαίδευση και η υγεία, έτσι ώστε στο προσεχές μέλλον μόνο μειονότητα που έχει τη δυνατότητα να προσφεύγει στον ιδιωτικό τομέα θα μπορεί να ικανοποιεί τις σχετικές βασικές ανάγκες, ενώ η πλειοψηφία θα συνθλίβεται κάτω από τις τριτοκοσμικές συνθήκες που θα προσφέρει ένας εξαθλιωμένος δημόσιος τομέας, κατά το πρότυπο που επιβάλλει η τρόικα...**

Στο πλαίσιο των προσπάθειών ανατροπής του Μνημονίου και της ακύρωσης όλων των ρυθμίσεων που έχουν επιφέρει οι μειώσεις των μισθών, οι μειώσεις των συντάξεων, οι ανατροπές στα ασφαλιστικά δικαιώματα, η φτώχεια και η εξαθλίωση στην ελληνική κοινωνία η **Πανελλήνια Αγωνιστική Συνδικαλιστική Κίνηση Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ιωαννίνων**, ως συνεπής στις διακηρύξεις της συνδικαλιστική παράταξη, καλεί όλους τους συναδέλφους, -ισσες να συμμετέχουν μαζικά και αγωνιστικά στις κινητοποιήσεις και στις δράσεις που προγραμματίζονται και ανακοινώνονται από τις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις κατά τη διάρκεια του νέου σχολικού έτους 2010 – 11 και να δίνουν το βροντερό παρόν στις συγκεντρώσεις και τα συλλαλητήρια που θα αποφασιστούν, διεκδικώντας την κατάργηση όλων των συμφωνιών που αφάιρεσαν δικαιώματα στην εργασία, στην ασφάλιση, στους μισθούς, στις συντάξεις, στη ΖΩΗ!

**Π.Α.Σ.Κ. Εκπαιδευτικών
Π.Ε. Ν. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ**